

[Thomsen.]

Anledning, om han med Forslaget her havde betraadt denne Skattevej noget kraftigere, eventuelt til Fordel for en noget lettere Trafik ad de indirekte Skatters Vej, der jo har en Tilbøjelighed til mest føleligt at berøre Smaamandens Bosted.

De to Ændringer til §§ 4 og 5, som omtales af den højtærede Finansminister, kan vi anbefale paa det bedste. De tager Sigte paa Afhjælpning af en Del Besvær for mange Skatteydere og paa en betydelig Lettelse, særlig af Skatteraadene ikke ubetydelige Arbejde ved Praktiseringen af denne Lov.

Uden særlig Beklagelse tager vi Afsked med den nugældende Lovs B-Afsnit, der rummer Bestemmelsen om bunden Opsparing saavel for Personer som for Selskaber. Som Bindingsmiddel over for Pengerigeligheden havde denne Form en mindre stabil Karakter end Beskatningsformen. Det er vel ogsaa derfor, den er forladt, og fordi den højtærede Finansminister nu ad anden Vej søger bundet betydeligere Beløb. I de 3 Aar, Bestemmelsen har virket, er der ved bunden Opsparing midlertidigt, det vil sige senest til Udgangen af 1948—49, opsamlet ca. 137 Mill. Kr., som det vel nok skal lykkes den højtærede Finansminister at faa Hold paa de fleste af.

Jeg kan derfor i enhver Henseende paa mit Partis Vegne anbefale det foreliggende Lovforslag til hurtig og velvillig Behandling og Vedtagelse her i Landstinget.

Bækgaard: Jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til Vedtagelse. Det er nu som omtalt i 3 Aar denne Lovgivning har været gældende, men det er egentlig første Gang efter Vedtagelsen, at vi kan sige, der er Lejlighed til at drøfte de Erfaringer, man har gjort, og de Ændringer, der muligvis kunde være Grund til at indføre, idet Loven jo er blevet forlænget de 2 sidste Aar under Omstændigheder, hvor Lovgivningsmagten ikke havde meget at skulle have sagt.

Naar vi nu ser paa, hvordan Loven har virket, og paa de Erfaringer, man har gjort, vil jeg gerne minde om to Spørgsmaal, som navnlig var fremme, da vi første Gang vedtog Loven.

Det var for det første Betænkeligheden ved at have denne Lov løbende samtidig med den tidligere indførte Merindkomstskat, idet det var to Skatteformer, som egentlig havde samme Formaal. I Betragtning af det Tidspunkt, hvor Loven blev gennemført, gik man trods den nævnte

Betænkelighed med til at gennemføre den, uden at den Sammenarbejden af de to Love, der var bebudet, blev til noget, hvilket der heller ikke har været Lejlighed til at faa gennemført senere. Nu er imidlertid Loven om Merindkomstskat faldet væk, og saa behøver vi ikke at tale mere om den Sag.

Det andet Spørgsmaal, der var fremme, var det store Arbejde, som vilde opstaa for Administrationen, ikke mindst for Centraladministrationen, naar man derinde skulde skrive om alle de Spørgsmaal, der kunde opstaa om, hvorvidt der var Tale om Krigskonjunkturindtægter, som skulde beskattes efter Loven. Der blev da udarbejdet en Udtalelse, som i forholdsvis udtømmende Grad bestemte, i hvilke Tilfælde der kunde dispenseres.

Efter de Erfaringer, man nu har gjort, mener man, at man kan lempe noget paa de den Gang fastsatte Bestemmelser om de tekniske Afgørelser, der skal ind til Centraladministrationen. Derfor hilser jeg med Tilfredshed den Ændring, der er foretaget i Folketinget, og som gaar ud paa, at Sager, hvorom der allerede er truffet Afgørelse een Gang, og som kommer igen, ikke behøver at gaa til Centraladministrationen, men kan afgøres af Skatteraadene. Det har nemlig været saadan, at naar Fritagelse een Gang er foretaget og Folk saa igen Aaret efter har faaet paalignet Konjunkturskat, har de lagt Skylden paa Skatteraadet og sagt, at det er det, der ikke har forstaaet Loven rigtig, for de har een Gang faar Fritagelse. Men en saadan Afgørelse kunde vi ikke træffe i Henhold til Lovens Bestemmelser, det vil der nu blive Lejlighed til, og det hilser jeg med Tilfredshed. Det vil lette det for Centraladministrationen, og det vil ogsaa lette det for os ude i den lokale Administration, idet vi saa bliver fri for at samle alt det Materiale sammen, der skulde sendes hér til København.

Der kunde maaske være Tale om at foretage flere Ændringer, men da det nu er bebudet — og det er vel ogsaa rimeligt —, at denne Skattelov ikke fortsat vil blive opretholdt, idet det er en Lov, som Krigskonjunkturerne har skabt, vil jeg ikke gøre Krav paa dette. Jeg tænker her nærmest paa den meget besværlige Udregning vedrørende Selskabsbeskatningen og med Hensyn til de kooperative Foreninger. Det er meget udviklet. Men i Betragtning af, at der sikkert ikke skal fortsættes dermed, skal jeg ikke stille noget Ændringsforslag i den Retning.

At den bundne Opsparing falder væk, er kun ganske naturligt, som ogsaa den højt-